

Notícies de l'entitat

els poetes del Maresme

LLORENÇ SOLDEVILA I BALART

Text que serví de base per a la presentació del llibre a la Biblioteca Joan Fontcuberta i Gel el 17 d'abril d'enguany.

D'entrada, hem de definir aquest llibre com un luxe. Segurament que cap comarca dels Països Catalans compta amb un vademècum tan exhaustiu de la literatura creada en els seus límits com el que presentem avui. S'ha fet molta feina sobre ciutats i pobles: *Reus a la literatura* (2007), *Xàtiva en la literatura*, dos volums (2008 i 2018)...; però en cap cas es pot comparar amb els continguts aconseguits sobre el Maresme. Potser l'únic cas equiparable i cenyint-se a la més absoluta contemporaneïtat seria *Gandia, capital literària. Antologia de textos actuals de la Safor-Valldigna* (2018).

Hem d'estar agraïts i contents que Josep Lladó i Emília Illamola amb el suport indispensable de l'editor, Jordi Soler, el de 24 ajuntaments i el del Consell Comarcal hagin fet possible la materialització d'aquest llibre. Sense oblidar la coautoria en la primera part d'Isidre Julià i Avellaneda.

El contingut és fruit de moltes hores de recerca i d'aclariments tal com precisen l'Emília i en Jordi en la seva nota introductòria: un no acabar de visitar municipis i contactar persones entre el maig i setembre del 2018.

En la seva nota, en Josep afirma que el "Recull és una obra de mèrits limitats..." Jo crec que en té molts de mèrits i no són precisament limitats.

Perquè serveixi de contrargument he de confessar que el llibre m'ha descobert ben bé un parell de dotzenes de poetes dels quals en desconeixia l'existència.

Aquest és un llibre que, de fet, són dos llibres en un, remarcant que, segurament, si no hagués existit la feina prèvia de la primera part, duta a terme per Isidre Julià i Josep Lladó, potser ara no s'hauria desvetllat la necessitat de confegir-ne la segona. Fins al 1970, l'original contenia 44 poetes per ordre cronològic. A partir de 1971 i fins al 2.000, la nòmina puja a uns 150 organitzats per municipis. La primera part s'obria amb en Joan Pujol i es tancava amb Valerià Pujol. Voldria destacar-ne el nom de Joan Pujol, segurament l'autor més sòlid del segle XV de tot el país. O Terenci Thos i Codina, mestre de Verdaguer en el conreu de la cançó popular. I encara Melcior de Palau i Català, traductor de *L'Atlàntida* de Verdaguer al castellà.

En la segona part, són molt útils els subapartats d'autors inèdits i activitats poètiques, on queden ben reflectides la importància del Grup de la Font del Cargol, a Premià de Mar de la mà de Valerià Pujol i Rafael Vallbona; l'activisme innovador del grup reunit a l'entorn de J. M. Calleja i la revista CAPS. A a Mataró o la *Primera antologia de poetes del Maresme* (1979) o la *Nova antologia de poetes del Maresme* (1984). Sense oblidar, és clar, el paper fonamental de les successives editorials: L'Aixernador Edicions, La Comarcal Edicions, Memòria

Foto:
Gemma Bravo

Notícies de l'entitat

Editorial i Voliana Edicions.

Hem de destacar, encara, el paper significatiu que han tingut autors nascuts o no al Maresme però que hi han creat autèntiques fites no només de la seva producció sinó de la literatura catalana de la segona meitat del segle XX: Salvador Espriu amb el grandios i simbòlic mite de Sinera; Josep Palau i Fabre amb el llegat d'un dels centres culturals i artístics més rellevants dels fundats fora de Barcelona, però sobretot autor d'una obra poètica singular i d'un tramata crític i historiogràfic de primer ordre sobre la pintura de Picasso; o finalment, les

aportacions innovadores a cavall de la pintura i la literatura de Perejaume des de Sant Pol i can Basuny al Montnegre.

No acabariem de citar noms i valorar-ne les aportacions, per això, per a fer-hi la immersió són d'una gran utilitat l'índex onomàstic i el detall dels noms de tots els poetes i poetesses en el sumari.

En fi, la meua més cordial felicitació per haver aconseguit aconduir el projecte al bon port de l'edició. Ja ho és ara, però encara més en el futur, aquest serà un llibre indispensable per saber qui som i d'on venim a nivell comarcal, però també a nivell nacional.

Per si encara hi som a temps

l'expressió: entesos!

ROSA VILA

DEFINICIÓ:

1 Fet d'entendre's amb algú.

El grup va plegar perquè era evident que entre els músics no hi havia la bona entesa mínima per organitzar una gira.
—Entesos!, no cal que en parlem més.

2 Col·laboració eventual o acord polític susceptible de revisió entre formacions, que no implica aliança ni tractat definitiu.

L'entesa entre la Gran Bretanya i la UE és va trencar pel Brexit.

Etimologia de barrina

D'entendre, del llatí *intēndere*, 'estirar o dirigir cap a'.

Més mots de la mateixa família són *tendir*, *atenció*, *tes*, *intensitat* i *extens*.

Textos que ho il·lustren

"Aquest lloc web fa servir galetes de Google per oferir els serveis, personalitzar els anuncis i analitzar el trànsit. Google rep informació sobre com utilitzes el lloc. En navegar-hi, acceptes l'ús de galetes. MÉS INFORMACIÓ. ENTESOS."

"És important no oblidar que el destí d'alguna llengua artificial, i en particular de l'esperanto, hauria pogut ser molt diferent si, als anys trenta i quaranta, la totalitat de dictadors d'Europa no l'haguessin prohibida, acusant-la amb raó de propiciar l'entesa entre els pobles". Joan-Lluís Lluís, "Viatge exprés (Presència, 30.11.2012)

L'equivalència al castellà, segons l'Albert Jané:

(...) "Veiem, així, que el nom del castellà equivalent al nostre **entesa** pertany a una altra família etimològica de mots. I és, potser, perquè el castellà no disposa de cap forma procedent del ser verb **entender** usat con el nostre **entesa** —com a verb pronominal— significat **arribar a un acord**, equivalent a **entesa**, que a cops algú recorre a **entendimiento**, forma a la qual els diccionaris del castellà no reconeixen aquest valor. (...) Alguns, imitant potser aquest ús impropri(?) del castellà, diuen "arribar a un enteniment", o "el desitjable enteniment entre els partits", enlloc **d'arribar a una entesa**, o **la desitjable entesa entre els partits**.